

HID - Drobilica

Godina III, lipanj 2006, br. 3

UDK 0+061

ISSN 1845-4569

Uvodnik

Poštovani čitatelji,

u ovom broju ističemo donošenje etičkog kodeksa državnih službenika kao još jedan mali korak u otvaranju birokratske utvrde prema javnosti. Komentiramo javni prijekor upućen javnim knjižnicama od jednog korisnika, a koji se može shvatiti i kao poziv za širu argumentiranu društvenu raspravu. Naposljetku, treba svakako obratiti pažnju na informaciju o vrlo zanimljivu članku Jonasa Palma u kojem on iz iskustva govori o pravim troškovima digitalizacije i čuvanja digitalizirane građe.

S poštovanjem,

Ivo Tokić

Sadržaj

Kvibeška deklaracija o arhivima: <i>Naše sjećanje i naša prava</i>	str. 2
Etički kodeks državnih službenika.....	2
Otvoren pristup znanstvenim informacijama – projekti financirani od poreznih obveznika....	3
Zaista, kakva je uloga narodnih knjižnica u promicanju kulture?.....	3
Predavanje dr. Ching-chih Chen u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici.....	5
Radionica za unapređenje uredničkih poslova.....	5
HRČAK se probija u svijetu.....	6
Otvoren pristup znanstvenim informacijama u Finskoj.....	6
Jonas Palm: <i>The Digital Black Hole</i>	7
Web stranica Hrvatskog rodoslovnog društva "Pavao Ritter Vitezović".....	7

Kvibeška deklaracija o arhivima: Naše sjećanje i naša prava

24. travnja 2006. godine u Nacionalnoj knjižnici i arhivu u Montréalu objavljena je Kvibeška deklaracija o arhivima. Deklaracija nije samo podsjetnik o krucijalnoj ulozi dokumenata u našem svakodnevnom životu, i priznanje važnosti arhiva za naša sjećanja, ona je trajno nastojanje da se gradivo sačuva i učini što više dostupnim. Deklaracijom oko 1.000 arhivista zaposlenih u oko 300 arhiva diljem Quebeca simbolički poziva javnost da im pruži podršku u radu na gradivu – milijunima dokumenata, fotografija, filmova... i nastoji reafirmirati važnost arhiva u stvaranju kolektivnog identiteta i obrani prava pojedinaca.

Tekst deklaracije, na francuskom i engleskom jeziku, dostupan je na:

http://www.archivistes.qc.ca/evenement/declaration/declaration_en.html

Živana Heđbeli

Etički kodeks državnih službenika

28. travnja 2006. g. na sjednici Vlade Republike Hrvatske donesen je *Etički kodeks državnih službenika* kojim se uređuju se pravila dobrog ponašanja državnih službenika prema građanima i u međusobnim odnosima državnih službenika.

Službenik u obavljanju dužnosti primjenjuje načela državne službe i načela ponašanja državnih službenika propisana Zakonom o državnim službenicima i drugim propisima, pazi da ne umanju osobni ugled i povjerenje građana u državnu službu, a u obavljanju privatnih poslova službenik ne koristi službene oznake ili autoritet radnog mjesta u državnoj službi.

U odnosu prema građanima službenik postupa profesionalno, nepristrano i pristojno, u obavljanju dužnosti primjenjuje stručno znanje na takav način da građanima pomaže u ostvarivanju njihovih prava, postupajući pritom u skladu s načelom zakonitosti i načelom zaštite javnog interesa. U službenom ophođenju s građanima službenik se služi hrvatskim jezikom i razumljivim rječnikom, postupa jednako prema svim građanima, bez diskriminacije ili povlašćivanja na osnovi dobi, nacionalnosti, etničke ili socijalne pripadnosti, jezičnog i rasnog podrijetla, političkih ili vjerskih uvjerenja ili sklonosti, invalidnosti, obrazovanja, socijalnog položaja, spola, bračnog ili obiteljskog statusa, spolne orijentacije ili na bilo kojoj drugoj osnovi, te s posebnom pažnjom postupa prema osobama s invaliditetom i drugim osobama s posebnim potrebama.

Međusobni odnosi službenika temelje se na uzajamnom poštivanju, povjerenju, suradnji, pristojnosti i strpljenju, službenik ne ometa druge službenike u obavljanju njihovih dužnosti, službenici međusobno razmjenjuju mišljenja i informacije o pojedinim stručnim pitanjima. Nadređeni službenik potiče službenike na kvalitetno i učinkovito obavljanje državne službe, međusobno uvažavanje, poštivanje i suradnju, te primjeren odnos prema građanima.

U svim oblicima javnih nastupa i djelovanja u kojima predstavlja državno tijelo službenik iznosi stavove državnog tijela, u skladu s propisima, dobivenim ovlastima, stručnim znanjem i odredbama Etičkoga kodeksa. U javnim nastupima u kojima službenik ne predstavlja državno tijelo, a koji su tematski povezani s državnom službom, službenik ističe da iznosi osobne stavove. Pri iznošenju stavova državnog tijela i osobnih stavova, službenik pazi na osobni ugled i ugled državne službe.

Građani i službenici mogu se obratiti čelniku državnoga tijela pritužbom na ponašanje službenika, za koje smatraju da je protivno odredbama Etičkoga kodeksa. Pritužbe razmatra čelnik tijela i po potrebi pokreće postupak zbog povrede službene dužnosti, utvrđene zakonom, drugim propisom ili pravilnikom o unutarnjem redu državnog tijela. Čelnik tijela ili osoba koju ovlasti, daje odgovor na pritužbu najkasnije u roku od 30 dana od njena podnošenja.

Kodeks je dostupan na web stranici Središnjeg državnog ureda za upravu: <http://www.uprava.hr/>

Živana Heđbeli

Otvoren pristup znanstvenim informacijama – projekti financirani sredstvima poreznih obveznika

U Velikoj Britaniji tokom 2005. Research Councils of UK (RCUK) su izašli s inicijativom da se rezultati znanstvenih istraživanja financiranih iz javnih izvora (RCUK) stave besplatno na javni uvid putem Interneta <http://www.rcuk.ac.uk/access/index.asp>. Inicijativu su mnoge institucije pozdravile, ali i osporavale, naročito izdavači i to ne samo oni profitno orijentirani, već i neka znanstvena društva. Inicijativa stoga još „visi“. Krajem lipnja (26.06.2006.) u British Library održat će se posebna radionica na tu temu pod naslovom „Learned Societies and Access to Research Outputs, An RCUK Workshop“.

U Njemačkoj je Deutsche Forschungsgemeinschaft (German Research Foundation, DFG) prihvatila svoju nacionalnu OA politiku koja je dostupna na adresi

http://www.dfg.de/en/news/information_science_research/other_news/info_wissenschaft_04_06.html.

U njoj se ne naređuje, ali svakako zahtijeva da se po mogućnosti rezultati znanstvenih istraživanja financirani od strane DFG pohrane u otvorenim arhivima (barem unutar 6-12 mjeseci nakon objave u časopisima) ili da se objave u časopisima s otvorenim pristupom. U proceduri pred njemačkim parlamentom je i sličan zakonski propis <http://archiv.twoday.net/stories/2007685/>.

U SAD je u funkciji od 2. svibnja 2005. http://publicaccess.nih.gov/publicaccess_imp.htm propis po kojem se finalni (recenzirani) rukopisi radova nastali kao rezultati istraživanja financiranih od strane NIH (National Institutes of Health) imaju (*voluntary*) pohraniti u <http://www.nihms.nih.gov>, dok se isti objavljuju na <http://www.pubmedcentral.nih.gov/>. Od autora se traži da se taj posao obavi odmah po izlasku časopisa iz tiska ili najkasnije u roku od 12 mjeseci nakon pojave rada u časopisu.

U SAD je u proceduri i novi propis The Federal Research Public Access Act of 2006. (FRPAA) (S.2695), što je 2. svibnja 2006. potaknuo senator John Cornyn, inače republikanac iz Teksasa, a taj zakonski prijedlog kosponsorira senator Joe Lieberman, inače demokrat iz Connecticuta. Prijedlog zakona pokriva sva područja istraživanja i vladine agencije koje raspolažu s fondom većim od 100 milijuna dolara.

Prijedlog se nalazi na adresi http://cornyn.senate.gov/doc_archive/05-02-2006_COE06461_xml.pdf, a ako se usvoji, obvezivao bi sve nositelje projekata financirane od strane spomenutih agencija, da omoguću poreznim obveznicima da vide rezultate istraživanja (recenzirani finalni rukopis) koje su sami financirali. Tu se spominje embargo od 6 mjeseci od pojave članka u časopisu.

U ovom prijedlogu korisno je pročitati i donesene tekstove koji se nalaze na adresama <http://www.arl.org/sparc/resources/frpaa.html> i http://www.infotoday.com/newsbreaks/nb060508-2_shtml. Ostaje da se vidi hoće li prijedlog biti prihvaćen ili će kontraudarac izdavača biti tako snažan, da će uspjeti razvodniti inicijativu, kao što se dogodilo s inicijativom RCUK u Velikoj Britaniji.

Tibor Tóth

Otvoreni stupci

Zaista, kakva je uloga narodnih knjižnica u promicanju kulture?

U nedavnom razgovoru povodom izlaska njegove knjige *Mediji, druga zbilja* objavljenom u Vjesniku 27.svibnja ove godine, Srećko Lipovčan je, odgovarajući na pitanje kako vidi ulogu knjižnica u promicanju kulture, iznio svoje zapažanje u svezi s tim. Doslovno je kazao da „naše javne knjižnice – pratim to već deset godina, a i podaci su neumoljivi – sve su manje sklone otkupu upravo vrijednih kulturoloških izdanja. Iz činjenice da ljudi ponajviše posuđuju zabavnu literaturu zaključile su da im ništa drugo nije potrebno. Iako nisu privatna poduzeća, ponašaju se kao privatnici – čast iznimkama – a nemaju na to nikakvo pravo jer su financirane iz proračuna. Kažu, na primjer, ne trebaju nam zbirke poezije, to nitko ne posuđuje...“

Prosuduju, dakle, na isti način kao i oni kojima je jedini kriterij gledanost, slušanost i broj prodanih primjeraka. U toj ludosti i te kako ima metode: najvažnije je ukloniti kriterije koji se temelje na sustavu vrijednosti, jer je tada sve dopušteno – posve su slobodni od svake odgovornosti.“

Najprije, u ovom razmišljanju treba istaknuti nekoliko zanimljivih stavova koji se nameću:

- da se dovodi u pitanje kulturna relevantnost politike izgradnje knjižničnih fondova u našim javnim knjižnicama (a upravo se kulturna relevantnost knjižničnih fondova stalno ističe u prvi plan)
- da sami knjižničari, namjerno ili ne, sa sebe skidaju stručnu i društvenu odgovornost u svezi s izgradnjom vlastitih fondova
- da očito postoji potreba za preispitivanjem uloge javnih knjižnica po pitanju služenja širem društvenom interesu.

Bilo bi jako zanimljivo saznati što o iznesenim tezama kažu u knjižničarskim stručnim krugovima. Naime, to bi bila dobra prilika i da se javno rasvijetli položaj javnih knjižnica u društvu s gledišta promicanja kulturne baštine i recentne kulturne proizvodnje; zatim opće prilike u kojima knjižničari djeluju (profesionalni status, financiranje poslovanja, standardi i uvjeti rada, i sl.); pa mehanizmi u kojima se oblikuje nabavna funkcija knjižnice (namjenska sredstva, otkup knjiga, zaštita fonda i sl.); i na kraju, postoji li zaista jaz između proklamiranih teorijskih načela i prakse u djelovanju javnih knjižnica.

Budući da se radi o javno iskazanim stavovima po svoj prilici upućenog korisnika, onda držim da preko njih ne bi trebalo olako prijeći već ih treba iskoristiti za konstruktivno promišljanje o recentnoj društvenoj poziciji i praksi knjižnica i knjižničara.

Naime, pitanja naviru sama. Ako knjižnice imaju kulturnu funkciju, kakvu kulturu grade? S tim u svezi, trebaju li one uopće graditi našu kulturu između ostalog pomažući suvremenu kulturnu (i znanstvenu) produkciju kupujući i one knjige „koje nitko ne čita“ ili u borbi za korisnika mogu postati „konkurencija“ (ili „servis“) jakih izdavača pa osluškivanjem želja korisnika kondicioniranih knjižarskim reklamama financirati „ono što se traži“? Ako knjižnice imaju i obrazovnu funkciju, kakvo obrazovanje omogućavaju i kome? Ako imaju i informacijsku funkciju, što je to zapravo u javnoj knjižnici? I naposljetku, može li se u današnjim uvjetima bolje uskladiti knjižničarski posao s različitim potrebama segmentiranih korisnika – kako sadašnjih tako i onih budućih?

Knjižnice su u navedenom razgovoru optužene za izdaju kulturne funkcije, pa prema tome i za sakaćenje obrazovne funkcije koja je s njome povezana. Česte žalbe knjižničara kako nema dovoljno sredstava za nabavu knjižnične građe upućivale bi da samo na tom mjestu treba potražiti razlog zašto se kupuje jedna, a ne druga građa. Čini mi se da ovaj njihov korisnik zna za to, ali tu ne vidi početak i kraj problema već smatra – ostavimo po strani i njegov mogući komercijalni interes jer je korisnik kao kritičar na tragu nečeg značajnijeg - da se problem nalazi na razini načela koje je urušilo dobru praksu nabave u knjižnicama, a čemu su po njemu kumovali i knjižničari. Stoga bi u rasvjetljavanju ovog problema pomogla kontinuirana strukturalna analiza s jedne strane zamišljene nabave javnih knjižnica koja bi pokazala (možda čak po naslovima) što knjižničari misle da bi trebali uvrstiti u fond kada bi imali potpuno slobodne ruke, što planiraju nabaviti u okviru obećanih (da ne kažem planiranih) sredstava te na kraju što se zaista našlo u knjižničnom fondu i kojim kanalom nabave je stiglo. Ne radi se tu o prozivanju u stilu „dajte da vidimo što vi znate o svom poslu“ (koji se nas tiče), već bi to bio odličan temelj za širu raspravu o tome što se u ovom društvu smatra kulturno relevantnom građom koju treba promicati, zaštititi i sačuvati za buduća pokoljenja. Moguće je da bi ovakva razina rasprave nakon nekog vremena urodila plodom i za kulturnu javnost i kulturnu produkciju, ali i za knjižnice te im pomogla da bez sličnih prigovora ispunjavaju svoje društvene zadaće.

Kako se radi o složenom problemu povezanim sa sadašnjim korisnicima – jer tu je mjesto gdje se knjižničari izravno susreću s društvenim kontekstom i točka u kojoj se mjeri uspješnost knjižničarskog posla, ali samo prema sadašnjim, no ne i budućim korisnicima prema kojima se knjižnica također mora usmjeriti – onda uobičajene statistike korištenja knjižnice nisu dovoljne da odgovore na pitanje zadovoljavaju li knjižnice potrebe svojih korisnika. Vjerojatno bi aktualna kvantitativna analiza na prvi pogled dala potvrdan odgovor - npr. raste broj korisnika, posuđuje se više, koristi se više sadržaja i sl. Ipak, potrebna bi bila i dublja analiza da se dobiju poredbene vrijednosti prema iskustvima drugih sredina izvan našeg užeg geografskog okruženja, da se dobiju kvalitativni pokazatelji koji sada nedostaju statistici korištenja, a koji bi ukazali na odnos korisnika prema knjižnici i informacijama koje tamo dobija, na potrebe koje do sada nisu bile zadovoljene ili na mogućnosti koje nisu ni ponuđene, na prikrivene želje korisnika i slično. Postaviti pitanje i dobiti odgovor samo na jedan dio slike, kod nas već znači mnogo, ali ipak nedovoljno da se slika u cijelosti sagleda. Stoga su dragocjena – iako dosta kritička - ovakva spomenuta zapažanja od kojih smo pošli. Naime, ovdje apostrofirani stav jednog korisnika – inače doktora humanističkih znanosti koji predaje na fakultetu, koji je aktivan u Zajednici nakladnika i knjižara te urednika knjiga i časopisa - pokazuje se kao svojevrsna sonda koja otkriva da u tom složenom kolopletu odnosa nešto možda nije postavljeno kako treba.

Ivo Tokić

Događanja

Predavanje dr. Ching-chih Chen u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici

Kako je i bilo najavljeno u prošlom broju HID Drobilice, 29. svibnja 2006. u prostorijama Nacionalne i sveučilišne knjižnice dr. Ching-chih Chen (Professor at Graduate School of Library and Information Science Simmons College, Boston, MA & Principal Investigator NSF/CISE/IDLP Project: Global Memory Net) održala je vrlo zanimljivo predavanje pod naslovom „Conceptualizing Interactive Dynamic Multimedia Information Provision and Access: The Case of Global Memory Net“. U toku predavanja uživo je prezentirala Global Memory Net projekt (vidi detaljniji opis na adresama <http://www.memorynet.org/> i http://memorynet.org/html/pdf/chen_crete.pdf)

Rezultati projekta uskoro će (srpanj 2006) biti javno dostupni na mreži. Projekt je otvoren za suradnju i uključivanje različitih digitalnih zbirki iz Hrvatske. Kontakt adresa chen@simmons.edu. Za ideju i realizaciju ovog predavanja možemo zahvaliti našoj članici prof. dr. Đurđici Težak, a za gostoprimstvo Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici.

Tibor Tóth

Skupovi, konferencije

Radionica za unapređenje uredničkih poslova

Odbor za izdavačku djelatnost Sveučilišta u Zadru 26. lipnja organizira jednodnevnu radionicu za suradnike i urednike uredništava znanstvenih i stručnih časopisa. Program je vrlo pažljivo odabran i sastavljen. Obuhvaća tri teme (izlaganja, diskusije, praktičan rad):

1. Opremanje časopisa s ciljem uvrštenja u indeksne publikacije(Ana Marušić, Medicinski fakultet u Zagrebu)
2. Načela i postupak recenziranja rukopisa, prof. dr. sc. Tatjana Aparac-Jelušić,(Sveučilište u Zadru)
3. Objavljivanje elektroničkih (inačica) časopisa na portalu hrcak.srce.hr Mirjana Mihalić, (Knjižnica Instituta Ruđer Bošković, Zagreb).

Više detalja dostupno je na adresi <http://www.unizd.hr/odjeli/knjiznicarstvo/nakladnistvo/index.php>.

Tibor Tóth

HRČAK <http://hrcak.srce.hr> se probija u svijetu

Portal znanstvenih (i stručnih) časopisa Republike Hrvatske HRČAK sve više ispunjava onu ulogu koja mu je od početka bila i namijenjena, a to je da bude vidljiv u svijetu zajedno sa svim uključenim časopisima. Navodimo nekoliko primjera.

Stručnjaci Kongresne knjižnice uvrstili su HRČAK u „Portals of the World“

<http://www.loc.gov/rr/international/european/croatia/resources/hr-libraries.html>

U publikaciji autorice Sally Morris: „Getting Started in Electronic Journal Publishing“, 5th Edition, 2006. izdavača International Network for the Availability of Scientific Publications (INASP) <http://www.inasp.info/pubs/epub/INASPpublishing.pdf>, spomenut je i HRČAK uz nekoliko sličnih projekata. Istina, Nacionalna i sveučilišna knjižnica je navedena kao originator ovog projekta, no na moju intervenciju dana je ispravka i u pdf verziji ove publikacije, a izdavač se ispričao za grešku. Neovisno o HRČKU, treba pročitati ovu vrijednu publikaciju koju se na gore navedenoj adresi može naći i besplatno otvoriti.

HRČAK se također spominje u dokumentu „Znanstvena i tehnologijska politika Republike Hrvatske 2006. - 2010. godine“ Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa <http://www.vlada.hr/Download/2006/05/05/1 - 157.pdf>, što je za budućnost portala naročito važno. Inače, na kraju tog dokumenta stoji:

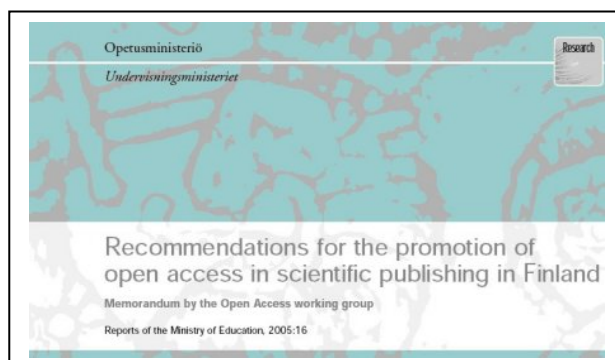
"Znanstvena i tehnologijska politika Republike Hrvatske 2006-2010. godine" nastala je kao rezultat višemjesečnog zajedničkog rada akademske zajednice i Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa. Znanstvena i tehnologijska politika (ZiT) napravljena je u sklopu programa za istraživanje i razvoj Vlade RH, a prihvaćena je od strane Nacionalnog vijeća za znanost na 19. sjednici tog vijeća, održanoj 4. travnja 2006. godine. Dokument je na svojoj sjednici održanoj 5. svibnja 2006. zaključkom prihvatila Vlada Republike Hrvatske.

Tibor Tóth

Otvoren pristup znanstvenim informacijama u Finskoj

U Finskoj se ozbiljno pristupa problematici otvorenog pristupa znanstvenim informacijama, kao i mnogim drugim temama vezanim za napredak te male zemlje. O tome svjedoči publikacija pod naslovom „Recommendations for the promotion of open access in scientific publishing in Finland“ dostupna na adresi <http://www.minedu.fi/julkaisut/tiede/2005/tr16/tr16.pdf>

Publikaciju je izradila posebna radna grupa formirana od strane Ministarstva obrazovanja. Tu kratku (40 stranica) publikaciju valja pročitati i nešto slično usvojiti i u Hrvatskoj. Ta je publikacija već stara više od godinu dana i ne bi zaslužila našu pažnju da se radi samo o jednoj u nizu sličnih publikacija.. Finska je zapisane preporuke počela i realizirati. Rektorski savjet finskih sveučilišta 23. svibnja 2006. je odlučio potpisati Berlinsku deklaraciju (<http://www.zim.mpg.de/openaccess-berlin/berlindeclaration.html>). Radna grupa za OA (<http://www.lib.helsinki.fi/finnoa/>) počela je raditi u travnju 2006. i koordinira aktivnosti u realizaciji prihvaćenih preporuka, a posebno su uključeni University of Helsinki, Helsinki University of Technology, Nacionalna knjižnica Finske i Federacija finskih znanstvenih društava. Radna grupa se posebno bavi promocijom ideje, osiguranjem potrebnih sredstava za OA publiciranje, te izgradnju infrastrukture za otvorene arhive.

Tibor Tóth

Jonas Palm: *The Digital Black Hole*

Od 28. travnja 2006. članak *Digitalne crne rupe* Jonasa Palmea iz Državnog arhiva Švedske dostupan je on-line, o čemu je i Međunarodno arhivsko vijeće obavijestilo arhivsku zajednicu.

Članak daje analizu troškova digitalizacije i dugotrajne pohrane gradiva u Državnom arhivu Švedske. Naglašava se kako se u uzbuđenju oko mogućnosti koje nudi digitalizacija često zaboravlja postaviti bitna pitanja: ona vezana uz troškove dugotrajne pohrane digitalnog gradiva. Ukoliko izostane briga oko dugoročnog planiranja i financiranja, projekti digitalizacije postaju „crne rupe“. Skenirane informacije, koje se u analognom svijetu dostupne jednostavno, čitanjem, sada postaju dostupne isključivo uz pomoć tehnologije, što je konstantan izvor troškova. Što se informacije više konvertiraju, veći su troškovi vezani uz njihovu dostupnost. Digitalna crna rupa guta ili novac ili informacije – ukoliko financiranje oslabi, informacije s vremenom postaju nedostupne i u konačnici jednako izgubljene kao da ih je progutala crna rupa. Državni arhiv Švedske preuzima gradivo u digitalnom obliku od 1970-ih, u načelu se radi o informacijama koje su digitalno stvorene ili o digitalnim kopijama tradicionalnih dokumenata i zapisa. Dugotrajno iskustvo i niz stručnih rasprava i analiza dovelo je do zaključka: pohrana digitalnog gradiva je skupa. Troškovi digitalne pohrane su daleko viši nego što se uobičajeno misli jer uključuju daleko više troškova kojih većina obično nije svjesna. Činjenica da se kapaciteti medija na kojima se informacije pohranjuju udvostručuju svake godine se često miješa sa cijenom pohrane i vjeruje se kako se ta cijena rapidno smanjuje, što je donekle i istina – u slučajevima kada se radi o vremenskom razdoblju kraćem od tri godine. No, svaka duža pohrana znači veće troškove: izrada rezervnih kopija, pohrana, obučeno osoblje, upravljanje, neophodni hardver i softver... Veće potraživanje/korištenje pohranjenih informacija/dokumenata znači i veće troškove jer zahtijeva više osoblja, više osoblja automatski znači veće troškove – počevši od toga da ljude treba negdje smjestiti. Članak završava savjetom kako je više nego krucijalno prije bilo kakvog digitaliziranja realistično procijeniti hoće li takav projekt na duge staze dobiti adekvatnu financijsku podršku.

Cjeloviti članak besplatno je dostupan na: http://www.tape-online.net/docs/Palm_Black_Hole.pdf.

Živana Heđbeli

Korisni sadržaji na mreži

Web stranica Hrvatskog rodoslovnog društva "Pavao Ritter Vitezović"

adresi <http://www.rodoslovlje.hr> na kojoj se mogu naći osnovni podaci o Društvu, vijesti, literatura, korisni linkovi i drugi sadržaji.

Živana Heđbeli

HRD "Pavao Ritter Vitezović" osnovano je 15. lipnja 2005. godine s ciljem: poticanja i podupiranja rodoslovnih istraživanja (kako obiteljskih tako i znanstvenih), uz okupljanje i educiranje zainteresiranih istraživača i njihovu međusobnu razmjenu iskustava. Društvo će, prema potrebi, također podupirati istraživanja koja su sadržajno ili metodološki povezana s rodoslovljem (antroponimija, paleografija, arhivistika, informacijska tehnologija na području povijesne i srodnih znanosti). U prosincu 2005. godine izašao je prvi broj *Glasiila* Društva, a glavni i odgovorni urednik je Mladen Paver. Sjedište društva je u Zagrebu, Cvijete Zuzorić 53.

Društvo je nedavno dobilo i svoju web stranicu na